

Arrest

nr. 190 895 van 24 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam: BB

Voornaam: N

Geboortedatum: (...)1968 ...
Geboorteplaats: Tanger
Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 16.12.2014".(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

O 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; ingediend;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Eerste middel Schending van art. 8 van het E.V.R.M., juncto art. 10 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het beginsel 'het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster heeft inderdaad sinds geruime tijd een relatie met dhr. DONMEZ, met wie zij feitelijk samenwoont. (stuk 4 en 6). Verzoeker heeft samen met haar partner een huwelijksaanvraag ingediend (stuk 6), momenteel wachten verzoekster en zijn partner op een bericht van de stad ANTWERPEN voor een huwelijksdatum. Het zou dan ook strijdig zijn met Art. 8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoekster te verwoesten, door haar geen toestemming te geven om langer in het land te verblijven. Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht. Art. 8 E.V.R.M. impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrehab t. Nederland). De situatie van verzoekster getuigt dan ook overduidelijk van buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient bijgevolg aan verzoeker toestemming verleent te worden om in het rijk te verblijven. Bij eventuele verwijdering uit België wordt het haar onmogelijk gemaakt om samen met haar partner te verblijven. Dit zou onmenselijk zijn, zeker nu verzoekster en haar partner reeds hun huwelijksaanvraag hebben ingediend in augustus 2014."

2.1.2. Verzoekster betoogt dat haar gezinsleven zou verwoest worden als zij geen toestemming krijgt om langer in het land te verblijven. Zij meent dat artikel 8 van het EVRM een verblijfsrecht impliceert en dat haar situatie getuigt van buitengewone omstandigheden zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat door de verzoekende partij nergens in de toelichting bij het eerste middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het eerste middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk

dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.). Bovendien laat de Raad gelden dat niet dienstig kan ingezien worden op welke wijze artikel 10 van de Vreemdelingenwet in casu geschonden kan geacht worden, gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat op heden een aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van voormelde bepaling werd ingediend.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat de bestreden beslissing het haar onmogelijk maakt om samen met haar partner te verblijven, doch zij blijft volkomen in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat het onmogelijk zou zijn om zich -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- te laten vergezellen door haar partner.

Het is inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk om welke reden het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen beleefd worden.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laat de Raad gelden dat het louter indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging geen schorsende werking heeft en derhalve geen invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling en bijgevolg niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt afgeven.

Tot slot stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het hof van beroep te Antwerpen op 16 november 2015 besliste om het huwelijk van verzoekster te weigeren omwille van schijnhuwelijk.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending van art. 8 van het E.V.R.M., het beginsel ‘het redelijkheidsbeginsel, juncto het recht op onderwijs art 28 van het kinderrechtenverdrag, juncto art 24 §3 van de Grondwet. De minderjarige zoon van verzoekster is 10 jaar oud, en volgt de lessen in het derde leerjaar. Het is strijdig met het recht op onderwijs, gegarandeerd bij art. 24§3 van de Grondwet dat de minderjarige zoon zijn lessen zou moeten onderbreken en zelfs stopzetten, wanneer verzoekster het land zou uitgezet worden en daarbij haar minderjarige zoon zou moeten meenemen. Indien verzoekster haar minderjarige zoon niet de kans wil ontnemen om verder onderwijs te volgen, en minstens zijn studiejaar af te ronden, zou zij van hem gescheiden worden. Het zou dan ook strijdig zijn met Art. 8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoekster te verwoesten, door haar geen toestemming te geven om langer in het land te verblijven. Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht. Art. 8 E.V.R.M. impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrehab t. Nederland). De situatie van verzoekster getuigt dan ook overduidelijk van buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient bijgevolg aan verzoeker toestemming verleent te worden om in het rijk te verblijven. Bij eventuele verwijdering uit België wordt het haar onmogelijk gemaakt om samen met haar zoon te verblijven. Dit zou onmenselijk zijn, zeker nu de minderjarige zoon slechts 10 jaar oud is, en alhier onderwijs volgt in het derde studiejaar.”

2.2.2. In zoverre de verzoekende partij opnieuw een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert en verwijst naar het feit dat er in casu wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, merkt de Raad op dat de kritiek uit het eerste middel wordt hernomen, zodat een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel volstaat.

Artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag legt aan de staten die partij zijn bij het verdrag, een aantal verplichtingen op aangaande het recht op onderwijs en de wijze waarop dit dient te worden georganiseerd. Niet alleen blijft de verzoekende partij in gebreke aan te tonen waarom de bestreden beslissing het opgeworpen verdragsartikel zou schenden, maar tevens ziet de Raad niet in waarom en hoe de bestreden beslissing deze bepaling van artikel 28 van het IVRK zou kunnen schenden. Immers wordt in het verzoekschrift tot nietigverklaring niet aangetoond dat de minderjarige zoon in zijn land van herkomst geen onderwijs zou kunnen genieten of dat dit onderwijs niet conform de bepalingen van het IVRK zou worden georganiseerd.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Schending van het evenredigheidsbeginsel. Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de bestreden beslissing;”

2.3.2. Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op het vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden, beleidsmatig en in concreto, zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) kon betekenen. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende betekend te worden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC